

BULETINUL
Uniunii Avocaților

ORGAN OFICIAL AL CORPULUI AVOCAȚILOR DIN ROMÂNIA
Apare în fiecare lună, exceptând vacanțele mari.
Sub Direcțiunea Comisiunei permanente a Uniunii Avocaților
REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
La Sediul Uniunii Avocaților. Palatul Justiției. București.
ABONAMENTUL COSTĂ 50 LEI PE AN
și se poate face la Secretariatul oricărui barou din țară sau direct la
Administrația Buletinului prin mandat poștal.

...

CONGRESUL AVOCAȚILOR DIN ROMÂNIA (CHIȘINĂU)

În zilele de 30 Aprilie, 1 și 2 Maiu a. c., s'a ținut la Chișinău al treilea Congres general al avocaților din România întregită și cel dintâiu după constituirea Uniunii avocaților.

Importanța acestui Congres este netăgăduită, prin faptul că înaintea lui, trebuia să se constate rezultatele obținute în primul an de funcționarea Uniunii avocaților, acest organ care are menirea să realizeze nu numai unitatea sufletească a tuturor barourilor din țară, dar și să desăvârșească opera de unificare în organizarea și funcționarea întregului barou român, și în special organizarea și punerea în funcțiune a organelor și instanțelor de judecată, create prin noua lege a Corpului (Consiliul general al Uniunii, Comisiunea permanentă și Consiliul superior de disciplină), precum și să înlătore dificultățile înnăscute cu ocaziunea aplicării noiei legi, din cauza diversității legilor anterioare, cari guvernau diferite provincii cu obiceiuri și mentalități deosebite, - toate acestea au reclamat din partea conducătorilor Uniunii o muncă continuă, care însă a fost încoronată de frumoasele rezultate obținute după primul an de activitate.

În afară de aceasta, Congresul dela Chișinău a fost și o manifestare națională a baroului român în chestia Basarabiei. Ca în toate chestiunile mari ale neamului, baroul român a ținut să-și spună cuvântul său și în această chestiune.

Iată de ce am consacrat un număr dublu al Buletinului Uniunii, pentru darea de seamă a acestui Congres.

...

După aceasta, d-l președinte dă cuvântul d-lui **Luca Brândză, decanul baroului Chișinău**, care salută pe congresiști în numele colegilor basarabeni, cu următoarele cuvinte :

„În al treilea Congres al avocaților din România întregită, exprimăm devotamentul nostru nețărmurit față de Patrie și Tron.

Aducem prinosul nostru de sfioasă recunoștință față de cei ce n'au putut supraviețui suferințelor și s'au jertfit pentru înfăptuirea și menținerea unirii acestui pământ românesc la Patria mamă.

Salutăm pe cei ce au pus, pentru prima oară, piatra de fundament, la zidirea ideii naționale în Basarabia, realizând-o cu riscul vieții, ai căror reprezentanți, în parte, participă cu noi la această serbare.

Aducem omagiul nostru reprezentanților justiției, singura garanție pentru ziua de astăzi, că edificiul Statului nostru nu se va dărâma. Cu atât mai mult se cuvine să fim cu privirile ațintite iată de slujitorii dreptății, cu cât condițiunile lor de viață sunt cu totul excepționale.

Salutăm pe reprezentantul puterii armate, în persoana d-lui General comandant al Corpului din Chișinău. Acest scut nebiruit contra tuturor atacurilor zilnice din afară și contra încercărilor de turburare dinăuntru. Armata și justiția, două instituții surori, cari se completează una pe alta, după cum justiția n'ar putea dăinui fără ajutorul sabiei, căci i-ar lipsi și liniștea necesară ca să hotărască și forța trebuincioasă ca hotărârile ei să fie aduse la îndeplinire; tot așa nici puterea armată n'ar fi eficace, dacă n'ar fi justiția și ideea de echitate care să-i conducă pașii. Sabia pusă în slujba dreptății totdeauna a triumfat și la noi acest principiu n'a fost călcat. Noi am fost și vom fi biruitori.

Cu cuvenită smerenie creștinească ne închinăm în fata reprezentanților bisericei, călăuzitorii noștri sufletești, dela care am așteptat și așteptăm îndemnuri și pilde la o completă unire sufletească.

Salutăm pe toți reprezentanții Uniunii generale a avocaților din România, acești luptători tăcuți, cari au știut să creieze cea mai minunată instituțiune profesională, ce cu atâta succes duce la răspândirea ideii naționale și cimentarea legăturilor sufletești dela un capăt la altul al țării.

Salutăm pe toți confrății congresiști, cari și-au părăsit liniștea căminurilor în zilele luminate de sărbători creștinești și au răspuns, în număr atât de mare, la strigarea noastră, înfruntând toate greutatele inerente unor asemenea împrejurări și urându-le bun venit, dorim ca din această întrunire, care depășește cu mult cadrele unei adunări profesionale, să iasă roadele așteptate :

1. Organizarea temeinică a Corpului avocaților ;
2. Asigurarea unui traiu corespunzător timpului pentru slujitorii dreptății și răspuns fără putință de replică celor ce în mod injurios pun în cumpănă caracterul românesc al acestui colț de țară.

...

Discursul D-lui Președinte.

Apoi ia cuvântul d-l *Dem. I. Dobrescu*, președintele Uniunii avocaților, primit cu salve de aplauze, care pronunță următorul discurs, des întrerupt de aplauzele întregii asistențe :

*Domnilor miniștrii,
Doamnelor și domnilor,*

Când Voevodul Ștefan al Moldovei cerea creștinătății ajutorul ei, ca să apere Cetatea-Albă contra turcilor, el scria Dogelui Veneției: *Cetatea Albă este toată Moldova*. Astăzi când corpul avocaților, care reprezintă conștiința morală a țării, și care în numele ei, vorbește conștiinței morale a lumii, ca să protesteze contra amenințărilor dela Nistru el poate să spună ca și Voevodul Ștefan: *Astăzi Basarabia este toată România*.

Pentru că astăzi se repetă la Nistru amenințarea de mai multe ori milenară care ne-a venit totdeauna dela Răsărit, când în numele barbariei, când în numele religiei și când în numele democrației, de oarece dacă pentru lumea toată, totdeauna dela răsărit a venit lumina și căldura, pentru neamul românesc dela răsărit ne-a venit totdeauna năpasta și viforul. În Basarabia s'a jucat totdeauna marea tragedie a neamului nostru și de aceea Basarabia este osuarul românismului, este Panteonul eroilor necunoscuți ai neamului nostru și râul de unde ne vin toate nenorocirile noastre, n'ar mai trebui numit râul Nistru, ci râul Sinistru.

Când omenirea va ști odată bine istoria neamului nostru, Mihai Viteazul și Ștefan cel Mare vor trebui să fie trecuți printre eroii omenirii, pentru că ei au apărat la Nistru frontierele Europei, frontierele civilizației, frontierele democrației și civilizației umane.

La noile amenințări făcute astăzi în numele democrației teroriste, a venit țara toată și rând pe rând, ca să protesteze la râul Sinistru. A venit armata și la provocare a răspuns: prezent; a venit religia și a răspuns: păcat; a venit inteligenta și a răspuns: barbarie. Noi avocații venim ca legionari ai justiției să protestăm în numele justiției și în numele democrației și să denunțăm, să acuzăm și să condamnăm această încercare de amenințare. La această amenințare dela Nistru, noi putem să răspundem cu vorbele unui țăran român care cerea dreptate pentru clasa lui: „În chestiunea Basarabiei noi ne lăudăm numai cu dreptatea noastră”..

În teoria ei asupra omului și societăților umane, democrația violentă a uitat tocmai pe om, pentru că ea vrea să aplice societăților umane, teoriile ei scoase din sufletul societăților animale, unde nu domnește decât morala războiului, cu dictatura și cu teroarea sanguinară, din care democrația teroristă a scos dictatura și teroarea de clasă, de rasă, de profesiune și de popoare, cu uciderea omului și ideii, cu mecanica suferințelor omenești, pentru ca să ajungă la fericirea omenirii.

Dar sărmana noastră omenire a udat cu sângele ei tot pământului acesta pe care trăește, tocmai pentru ca să ajungă la respectul omului și ideii și la sfințirea luptătorului pentru orice idee și pentru orice dreptate. Democrația violentă vrea să înece lumea în sânge, pentru ca să uităm tocmai ceiace cu sângele lor, ne-au câștigat toate generațiunile și toate revoluțiunile omenirii. Democrația teroristă și dogmatică, vrea să facă vivisecțiune umană, vrea să ucidă o lume pentru o ipoteză, care

poate fi și un adevăr, dar poate fi și o eroare, pentru că ea încă n'a învățat, că singurul adevăr al omului, este îndoiala de orice adevăr și singura dreptate este respectul tuturor dreptăților.

Fără îndoială pentru orice adevăr și pentru orice dreptate, omenirea poate ajunge la măcelăria universală, care ar face poate să triumfe adevărul și dreptatea dintre oameni, dar într'o lume rămasă fără oameni.

Ea ne deschide orizonturile triste ale omenirii, care peste câmpul de cadavre și de ruine, care ar înconjura tot pământul nostru, ar putea să vadă fluturând steagul unui adevăr și al unei dreptăți inutile sau al unei erori și al unei nedreptăți crude.

De aceea democrația teroristă, nu poate înțelege umanitatea în numele căreia ea pretinde că luptă și cu dictatura mondială pe care o începe astăzi cu România, ca va îneca omenirea în sânge, pentru că, niciodată în istoria lumii n'au fost iată în față două clase așa de înarmate și de țări cari descărcând toată ura lor ațâțată în numele umanității, vor distruge orice civilizație și orice democrație. Niciunul din acei bandiți ai popoarelor n'a putut face atâta rău omenirii, cât ar putea face teoria dictaturei și teroarei, care pe căile inumane vrea să ne ducă la umanitate.

Vedem toate roadele acestei teorii în vântul de reacțiune care bântuie asupra lumii întregi, pentru că democrația violentă este aliata inconștientă a reacționarismului universal.

Tot astfel ea nu putea înțelege nici idealismul naționalismului, deși întregirea naționalității este primul pas către întregirea umanității, pentru că eu iubesc și mai mult omenirea, tocmai pentru că omenirea mă cuprinde și pe mine și cuprinde și națiunea mea. Numai națiunile ca și indivizii cari înțeleg durerile lor, pot să înțeleagă și durerile altora și durerile omenirii. [...]

De aceea ea nu poate înțelege nici izbânda naționalismului, care ne-a redat Basarabia victorioasă, tot atât de românească astăzi, ca și în ziua crimei din 1812. Filosoful Epictet spunea tiranilor din vremurile lui: Voi mi-ați redus în sclavie trupul meu, dar eu am rămas om liber, pentru că sufletul meu a rămas tot liber. Tot astfel Basarabia martiră, dar nu învinsă într'o luptă seculară și dârză, cu cotropitorul ei, a putut tot timpul să spună tu mi-ai robit pământul meu, dar nu sufletul meu. Și vedem această minune a sentimentului național victorios, care impune juriștilor ruși să comenteze codul lui Andronache Donici și obiceiurile moldovenești, pentru că spiritul juridic latin învinsese spiritul juridic slav.

Democrația violentă nu poate înțelege nici oroarea crimei istoriei din 1812, care pe noi ne înfioară și astăzi după mai mult de o sută de ani. Boerii țării ceruseră Domnului să protesteze la congresul dela Viena, că s'a luat „tot trupul și inima țării”, iar mitropolitul Veniamin după ce vedea ideia protestului respinsă, spunea cu durerea în suflet: „Pentru Bucovina, Ghica Vodă și-a pierdut viața și noi pentru Basarabia nu facem nici măcar un Protest”. Iar martorul vremii Manolache Drăgici, ne povestește cu revoltă în suflet și cu lacrimile în ochi toată tragedia despărțirii Basarabiei de Moldova în anul 1812: „Ceasurile acelea au fost de plângeri un timp neuitat; pentru că poporul cu cârdul, cu

turmele de oi, încinsese toată marginea Prutului dela un capăt la altul, mergând și venind de prin sate și de prin târguri săptămâni încheiate, cu luarea de bună ziua dela părinți, dela frați și dela rudenii, cu care crescuse și viețuise împreună până în vremea aceea, când se despărțeau unii de alții pentru totdeauna”.

Democrația teroristă care nu poate înțelege căldura sentimentului național, trebuia să ajungă o democrație chițibușară, care poate face chițibușărie mititică, chiar atunci când este vorba de inimă și de suferința omenească, pentru că deși unirea noastră cu Basarabia a fost proclamată de Sfatul țării, ea ne mai spune că, Basarabia era furată de ruși dela turci, iar nu dela români, că noi am reocupat Basarabia fără plebiscit și cu forța armelor și că de aceea Rusia consideră unirea noastră cu Basarabia ca nulă și neavenită.

Noi știam că moștenitorul demn și cinstit, renunță cu indignare la o moștenire pătată; știam că este mai ușor să comiți o crimă decât s'o justifici. Numai democrația teroristă, cu concepția ei materialistă și cinică a lumii, se poate face complicea celui mai prădalnic și mai sanguinar autocratism și poate revendică moștenirea lui, pentru că vedem cu durere că între dictatura autocratică și dictatura democratică, nu este nici o deosebire morală.

Atunci când democrația violentă spune că Rusia a furat Basarabia dela turci, care o furaseră dela noi, ea face întocmai ca hoțul, care vrea să justifice crima sa, spunând că el nu este vinovat de furt, pentru că el a furat lucrul dela primul hoț, iar nu dela păgubaș.

Iar când ne vorbește de plebiscit pentru o provincie curat românească și după istorie și după rasă și după suflet, ea face întocmai ca hoțul de copii, care în fata procurorului care mi-a găsit copilul, mi-ar cere să-i dau actul de naștere al copilului furat. Cât despre ineleganța ocupațiunii armatei, cu care noi ne-am fi luat Basarabia și care nu-i place tocmai democrației teroriste, ea face întocmai ca banditul de drumul mare, care atunci când l-am prins și i-am smuls cu forța lucrul prădat de el, mi-ar face o vină că nu cunosc codul manierelor elegante.

Când ne spune că unirea noastră făcută în numele naționalismului și istoriei, ea o consideră nulă și neavenită, tocmai din cauză că noi n'am păzit aceste forme elegante, ea mi-aduce aminte de o rugăciune de ploaie făcută de preoți în evul mediu, la care după protocol trebuia să invite și magistratura. Deși după rugăciunea făcută căzuse o ploaie torențială, magistrații formalști, cari nu fuseseră invitați se strângeau în complectul ședinței și declarau rugăciunea de ploaie ca nulă și de nul efect.

Baroul român se va adresa tuturor Barourilor din lume, pentru ca ele să condamne ciudatul drept pretins de Rusia asupra Basarabiei noastre, pentru că toate barourile din lume vor vedea, că nu poate să existe drept contra dreptății.

Baroul român a fost ridicat de legiuitorul nostru înțelept la rangul de instituțiune socială și el este conștient de tot rolul mare pe care i l'a dat un legiuitor luminat. Baroul român instituțiune de stat,

vrea să rămână baroul țării și astfel cum declarăm d-lui ministru al justiției, el va fi totdeauna devotat colaborator al oricărui ministru al țării, pentru că corpul avocaților și Uniunea lor, nu cunoaște în țara noastră decât un singur partid: țara românească.

El a căutat să ajute statul român în opera lui de unificare sufletească și putem spune împreună cu baroul de Sibiu, că legea de unificarea barourilor a și unificat barourile noastre ca printr'o minune și a putut să dea țării desbinate și învrăjbite, un exemplu mare de destindere sufletească.

Pentru unificarea provinciilor reprezentate în barou, corpul avocaților s'a condus de spiritul științific, care constată că sufletul unei societăți nu se poate distruge cu forța, nici cu viclenia, pentru că sufletul ca și dinamita nu se poate comprima. Noi avocații, cu spiritul nostru obiectiv, am ajuns toți la acest spirit comun, că trebuie să respectăm spiritul fiecărei provincii, și să luăm fiecare provincie cu mentalitatea ei. Cu acest adevăr științific, noi în barou am reușit să armonizăm spiritul combativ și sistematic al Transilvaniei, cu spiritul delicat și fin al Bucovinei, cu spiritul libertar și mistic al Basarabiei și cu spiritul autoritar și versatil al regatului în baroul român, nu mai există nici regățean, și nici regional, nu mai există decât avocați frați.

Noi am ajutat statul român să strângem în jurul lui pe confrați [...] și putem să declarăm astăzi, că în baroul nostru nu este o criză minoritară. În această direcție spiritul obiectiv al baroului român, a găsit principiul fecund al naționalismului moral, care face din naționalism o religie și pătrunși de religia naționalismului român, noi am respectat naționalismul tuturor acelor confrați, care respectă naționalismul nostru. Pentru noi naționalismul este o religie, în care poate intra orice drept credincios, care admite baroul nostru național și naționalist; pentru noi naționalismul este în suflet, iar nu în sânge; pentru noi este adevărat acel naționalism care face naționali, iar nu cei care-i gonește.

Marele demagog încoronat. Napoleon I care nu înțelegea naționalismul moral, pune să distrugă actul său de naștere și actul primei sale căsătorii, care vorbea de acel act, ca să nu se vadă că el s'a născuse înainte de încorporarea Corsicei la Franța. Deși marele francez se născuse italian și sângele lui era grec, de oarece istoria îi cunoaște rude „care purtau numele de „Caicmeros" adică „parte bună", care a fost tradus în „Bonaparte", el n'a fost mai puțin gloria Franței.

În Oradia-Mare spuneam confraților mei unguri, că deoarece am constatat că ultimii doi decani unguri din acel barou n'aveau portretele lor, am rugat baroul român din Oradia-Mare, să facă portretele ultimilor doi decani unguri din acel barou. Și baroul român a și instalat portretele decanilor unguri, în mirarea și mulțumirea moștenitorilor lor.

Atunci când unii dintre noi, cu naționalismul mai iute, cereau să impunem imediat limba română în tribunale, le răspundeam cu vorbele lui Millerand, guvernator al Alsaciei și Lorenei după alipire, care spunea că nu impune germanilor numai decât limba franceză, pentru că el preferă ca ei să binecuvinteze Franța în limba germană, decât s'o blesteme în limba franceză.

Pot să afirm că obiectivitatea baroului român, a putut ajunge cel puțin la acest rezultat, că în acest barou nu mai pot fi avocați minoritari decât acei cari vor să rămână minoritari și pot să afirm cu mândrie, că avocații români [...], au declarat la festivitățile noastre, că Baroul Român civilizată i-a făcut să fie cetățeni devotați ai Statului român.

Corpul avocaților a dat și va da tot concursul său, pentru menținerea legalității în țara noastră, în care se propagă în teorie și în fapt curentul ilegalității. Pentru aceasta, trebuie să înlăturăm toate cauzele care slăbesc justiția. **Repetăm declarațiunea făcută și altădată d-lui ministru al justiției, că baroul nostru s'ar simți mândru să colaboreze cu orice ministru al justiției, la punerea justiției pe alte baze.**

Magistratura trebuie să devină o putere complet autonomă, de puterea executivă, pentru că puterea executivă înseamnă „politică” și de aceea trebuie să ajungem la principiul că puterea judecătorească este autonomă și fără nici um amestec al puterei executive la numirea, înaintarea, mutarea și judecata magistraților. Puterea executivă trebuie să n'aibă decât rolul simbolic, de a executa deciziunile Consiliului superior al Magistraturei. Atingerea unei puteri mari și abuzive ca cea executivă, de puterea mai mică judecătorească, nu poate face bine nici întăririi, nici funcționării nici reputațiunei puterei judecătorești. Puterea executivă trebuie să rămână departe de cea judecătorească, cu rolul de a o controla prin delegați ai ei, din afară de magistratură și fără alt drept decât să denunțe și să acuze abaterile magistraților înaintea Consiliului superior al magistraturei. Pentru a combate spiritul de corp, care s'ar putea forma în magistratură, ca în orice corp, trebuiesc introduși în Consiliul superior al magistraturei, reprezentanți ai Facultăților de drept și ai Barourilor.

Tot pentru întărirea spiritului de legalitate prin prestigiul justiției, **trebuie asigurată viața magistraților.** Starea economică a magistraturei, nu numai că este o cruzime, dar salarizarea ei este atât de derizorie, încât ea este dăunătoare prestigiului ei, pentru că ea arată importanța pe care o dăm noi acestei mari puteri în Stat.

Corpul avocaților roagă stăruitor pe domnul ministru al justiției care are rolul și prestigiul necesar, să realizeze o faptă mare, pentru că noi înțelegem toate dificultățile noastre bugetare, dar pentru armată și magistratură, putem merge până la sângerarea cetățeanului, care trebuie să dea totul ca să-și poată apăra țara cu sprijinul armatei și să-și apere viața și onoarea cu ajutorul magistraturei.

Suntem colaboratorul dv. devotat, pentru ca să atragem pe împricinați în Palatul Justiției, pentru că orice măsură care gonește pe împricinat din Palatul Justiției, îl împinge în stradă, deoarece orice ilegalitate este un început de revoluție. **Taxele justiției sunt așa de mari și desființarea actului de paupertate așa de antidemocratică, încât nu mai pot face proces decât cei bogati și justiția a ajuns justiția milionarilor.**

Învățământul juridic este atât de utilitarist, încât el nu poate da decât practicieni fără preparațiunea filosofică necesară care dă orizonturi și magistratului și avocatului și funcționarului,

preparați la școala de drept. Școala de drept a ajuns facultatea controverselor și **dacă metoda va mai continua, vom avea justiția tipicarilor.**

Justiția noastră are încă o organizație prea formalistă, în care pentru o centimă sau pentru o virgulă, poți să pierzi un drept; justiția noastră este justiția chițibușarilor și societatea vrea mai puțin drept și mai multă dreptate.

În vântul de arbitrar și ilegalitate, care amenință patria noastră, noi avocații ne facem un punct deosebit de onoare, să luptăm pentru întronarea legalității și vrem să facem din corpul avocaților apărătorul legii și în barou și în afară de barou, pentru că corpul avocaților, ca toate profesiunile nobile, din barou profesional trebuie să devină barou social. Medicul care vede boala individului, nu poate să nu se urce și la cauzele ei sociale: preotul care combate păcatele omului, nu poate să nu caute și cauzele lor sociale: literatul care celebrează calitățile sufletului omenesc, nu se poate să nu caute și obârșia decadenței lui sociale și de aceea și doctorul și preotul și artistul, au devenit doctori, preoți și artiști cetățeni. Baroul care combate nedreptatea din palatul justiției, nu poate să nu se urce la cauzele ei din afară de palatul justiției, nu poate să nu devină barou cetățean.

Vrem ca fiecare barou să devină cavalerul legalității, și vom strânge fondul arbitrarului, dela barouri și dela cetățeni, cu care să susținem pe victima săracă a oricărui arbitrar, până la reprimarea definitivă a samavolniciei și cu dreptul de a delega pe orice avocat din țară în apărarea unei victime din oricare punct al țării. Vrem să înființăm confreria legalității, pentru ca să se știe, că pentru apărarea legalității în țara românească, sunt avocați totdeauna și pretutindeni.

[...]